

ний) вред. Ответственность за совершение преступления против журналиста в связи с выполнением им профессиональных обязанностей или препятствование его служебной деятельности приравнивается к ответственности за совершение таких же действий против работника правоохранительных органов. Служебная деятельность журналиста не может быть основанием для его ареста, задержания, а также изъятия собранных, проработанных, подготовленных материалов и технических средств, которыми он пользуется в своей работе. В ст. 171 Уголовного кодекса Украины предусмотрена ответственность за умышленное препятствование законной профессиональной деятельности журналистов, преследование журналиста за выполнение профессиональных обязанностей, за критику, осуществляемые служебным лицом или группой лиц по предварительному сговору.

Несмотря на то что украинское законодательство в отношении регулирования деятельности журналистов соответствует положениям международных актов, оно требует дальнейшего совершенствования и модернизации, поскольку профессия «журналист» в нашей стране становится все более уязвимой и опасной. Начиная с 2010 г., в стране резко ухудшилась ситуация с давлением на журналистов, созданием препятствий их деятельности со стороны силовых структур и местной власти, а в 2013 г. Международная правозащитная организация «Репортеры без границ» признала Украину худшим местом в Европе для работы представителей СМИ. В 2012 г. было зафиксировано 80 нападений на журналистов, в 2013 г. их количество увеличилось в 1,5 раза и составило 120 случаев. Правозащитники считают, что в отличие от России и Белоруссии, где существуют цензура и юридические способы давления на журналистов, в Украине практикуют физическое насилие.

В. С. Ткаченко, здобувач

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ЗДІЙСНЕННЯ ТА ЛЕГАЛІЗАЦІЇ ОРГАНІВ САМООРГАНІЗАЦІЇ НАСЕЛЕННЯ У М. ХАРКОВІ

Сучасне місцеве самоврядування важко уявити без такої важливої складової, як органи самоорганізації населення (ОСН), адже ці суспільні утворення покликані відігравати важливу роль у житті громад, що прагнуть розвиватися згідно зі стандартами демократичної держави. «Система місцевого самоврядування не може вважатися завершеною, якщо самоврядування відсутнє на низовому рівні, найбільш наближеному до населення, тобто на рівні будинку, вулиці, кварталу, мікрорайону, маленького села або селища» [3, с. 706].

Проблемою вивчення діяльності ОСН займалися такі науковці, як О. Здіорук, Ю. Е. Лагутов, Ю. О. Винокуров, Т. Проценко та ін., проте наразі існує багато проблем, пов'язаних зі створенням ОСН, які потребують розв'язання.

Зокрема, як свідчить практика, певна частина громадян не тільки не усвідомлює потенціалу ОСН, а й не готова до участі в облаштуванні власного середовища проживання. Так, за даними опитування 2008 р., проведеного Київським інститутом проблем управління ім. Горшеніна в м. Харкові, кількість громадян, які готові брати участь у практичній роботі з поліпшення території свого проживання, майже дорівнює кількості тих, хто до цього не готовий. Привертає увагу і великий відсоток тих, хто не має відповіді на поставлене запитання. Очевидно, це спричинено тим, що Україна успадкувала від Радянського Союзу патерналістську модель соціальної політики. Одним із її виявів дослідники вважають «соціальну пасивність громадян, сподівання на державу як на вищу інстанцію у вирішенні соціальних проблем [4, с. 345].

На думку В. Бульби та А. Мелякова [2, с. 284], за відповідної інформаційної роботи та наявності конкретних позитивних прикладів саме категорія громадян, які не визначилися, може бути резервом активних членів ОСН.

Існують також проблеми створення ОСН у м. Харкові, зумовлені недоліками діяльності органів місцевого самоврядування. Зокрема, у Положенні про органи самоорганізації населення у м. Харкові [1] зазначено, що виконавчий комітет Харківської міської ради затверджує методичні рекомендації щодо порядку здійснення та легалізації ОСН, у яких повинна бути чітко прописана відповідна процедура, проте цей документ так і не був розроблений.

Загалом, створення ОСН у м. Харкові стикається з багатьма проблемами, для розв'язання яких доцільно було б [5]:

- започаткувати інформаційний проект з метою підвищення рівня активності громадян у сфері власної самоорганізації та суспільної консолідації довкола вирішення питань місцевого значення шляхом участі у створенні та діяльності ОСН;

- розглянути питання про створення консультативно-дорадчого органу з питань діяльності ОСН, до якого б увійшли представники профільних департаментів, функції яких пов'язані з напрямками діяльності ОСН;

- внести зміни до Закону України «Про органи самоорганізації населення» у частині спрощення процедури створення та легалізації ОСН;

- розробити на місцевому рівні методичні рекомендації щодо процедури легалізації ОСН у м. Харкові.

Таким чином, для вдосконалення порядку здійснення та легалізації ОСН у м. Харкові необхідні відповідні дії з боку як громади, так і органів місцевого самоврядування.

ЛІТЕРАТУРА

1. Положення про органи самоорганізації населення у місті Харкові [Електронний ресурс] : затв. рішенням 39 сесії Харк. міс. ради 5 скликання від 23.12.2009 р. № 364/09. – Режим доступу: <http://www.city.kharkov.ua/uk/document/view/id/40342>. – Назва з екрана.
2. Бульба В. Аналіз діяльності органів самоорганізації населення в Україні / В. Бульба, А. Меляков // Державне управління та місцеве самоврядування : зб. наук. пр. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, Дніпропетр. регіон. ін-т держ. упр. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2011. – Вип. 1 (8). – С. 280–287.
3. Онупрієнко А. М. Проблеми взаємодії органів самоорганізації населення та органів місцевого самоврядування / А. М. Онупрієнко // Форум права. – 2012. – №4. – С. 706–710.
4. Сидорина Т. Ю. Два века социальной политики / Т. Ю Сидорина. – М. : РГГУ, 2005. – 442 с.
5. Ткаченко О. О. Актуальні проблеми розвитку управлінських систем: досвід, тенденції, перспективи / О. О. Ткаченко // Зб. тез VI студент. наук.-практ. конф., 20 квіт. 2011 р. (Електронне видання) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/conf/2011-2/index.html>. – Назва з екрана.

Г. І. Вальковець, аспірантка, м. Київ

ПРИЧИНИ ПОЛІТИЧНИХ ПРОТЕСТІВ В УКРАЇНІ КІНЦЯ 2013 – ПОЧАТКУ 2014 Р.

Не викликає сумнівів твердження про те, що первинний протест — це психологічна конструкція, яка активізується в умовах певного дискомфорту. Останній може бути викликаний різними чинниками: соціально-побутовими, культурними, моральними, економічними та ін. Виникнення політичного спротиву зумовлюється незадоволенням соціально-політичними процесами, гуманітарною політикою влади, конкретними політичними рішеннями владних органів тощо.

Причин для незадоволення населення соціально-політичними реаліями в Україні на момент початку масових протестів у середині листопада 2013 р. було більш ніж достатньо. Серед них слід виокремити: соціальну незахищеність, складність ведення бізнесу, процвітаюче рейдерство, деградуючу медицину та освіту, відсутність діалогу між владою і громадянським суспільством, слабкість останнього, величезну фінансово-майнову прірву між найбагатшими та злиденною більшістю, утиски демократичних прав і свобод, у тому числі свободи слова та свободи мирних зібрань, жорстку владну вертикаль і, як наслідок, зосередження всієї повноти влади в руках одного угру-